

ת"פ 25945/01/20 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז נגד אברהים שתיי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 25945-01-20 מדינת ישראל נ' שתיי

לפני	כבוד השופט אביב שרון
המאשימה	מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז
נגד	אברהים שתיי
הנאשם	
<u>החלטה</u>	

1. לפניי בקשה לביטול כתב אישום בשל טענות מקדמיות שעניינן הגנה מן הצדק.

הרקע

2. ביום 12.1.20 הוגש כתב אישום נגד הנאשם המייחס לו עבירה של **גרימת חבלה ברשלנות**, בניגוד לסעיף 341 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 25.5.17, במסגרת עבודתו במפעל "סנו" בהוד השרון, נהג הנאשם על מלגזה בשטח המפעל כששדה הראייה בכיוון נסיעתו חסום, פגע בעובד אחר, מחץ אותו תחת המלגזה וגרם לו לשבר בקרסול ולחבלות נוספות, והעובד הובהל לבית חולים שם אושפז למשך 12 ימים.

מאז הגשת כתב האישום נדחו הדיונים בתיק מעת לעת, והוא קבוע למתן מענה ודין מקדמי ליום 17.2.21.

ביום 17.1.21 הוגשה בקשה לביטול כתב האישום בשל הגנה מן הצדק מטעמים של אי עריכת הסדר מותנה, אכיפה בררנית ושיהוי בהגשת כתב האישום. מכאן ההחלטה.

טענות הצדדים

3. לטענת ב"כ הנאשם, ננקטה כלפי הנאשם אכיפה בררנית מקום בו לא נערך עמו הסדר מותנה, כמקובל בעבירות דומות, בהתאם לסעיפים 67א'(ג) ו-(ד) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ובמקום זאת הוגש נגדו כתב אישום. בהתאם לחוק סדר הדין הפלילי, תנאי הסף לעריכת הסדר מותנה הוא כי מדובר בעבירת עוון, שהעונש ההולם בגינה אינו מאסר בפועל וכי אין פרט רישום לחובת החשוד בחמש השנים עובר לביצוע העבירה מושא ההסדר. כמו כן נטען כי בהתאם להנחיה מספר 4.3042 של היועץ המשפטי לממשלה, הרלוונטית לעניין זה, השימוש בכלי של הסדר מותנה נועד לעבירות קלות או כאלה שבוצעו בנסיבות מקלות.

עמוד 1

ב"כ הנאשם טוען שהיה על המאשימה להפנות את התיק להסדר מותנה הואיל ומדובר בעבירה מסוג עוון שעונשה המקסימלי עד שנת מאסר, כשמדובר ברשלנות רגעית ולא מתמשכת והחבלה שנגרמה לעובד קלה באופן יחסי והוא שב לעבודה. בנוסף, החקירה החלה מיד באותו יום, ללא מעורבות של חוקר מטעם משרד העבודה, הנאשם נחקר פעם אחת בלבד והוא נעדר הרשעות קודמות ב-16 שנים האחרונות ולא תלויים ועומדים נגדו תיקי מב"ד.

עוד נטען כי כתב האישום הוגש כשנתיים ושבעה חודשים לאחר האירוע, למרות שחומר החקירה אינו רב, וכי כתב האישום מגלה כי העובד עצמו התרשל במהלך האירוע עת לא לבש אפוד מגן זוהר ולא הלך בשביל המיועד לכך, כשמעבר לאמור מדובר בתאונת עבודה ועל כן, העובד אמור להיות מפוצה בהתאם.

לפי הנתען, הנאשם כבן 49, עובד כמלגזן במפעל "סנו" מיוני 2010 ועד היום, באופן מסור ואחראי, מקפיד על כללי הבטיחות, והתאונה דנן היא תאונה ראשונה מסוגה בה היה מעורב, לאחריה אף ננקט נגדו הליך משמעותי פנימי, הוא קיבל אזהרה ונמנעה ממנו פעילות על המלגזה למשך מספר ימים. בנסיבות אלה, למרות שנסיבות התיק מתאימות להסדר מותנה, והיא פעלה כן במקרים דומים אחרים, בחרה המאשימה בעניינו של הנאשם לפעול באכיפה בדרנית ולהגיש נגדו כתב אישום בשיהוי, כאמור.

ב"כ הנאשם ערך בדיקה באתר משרד המשפטים שם מופיעים 23 תיקים בעבירה זזה, בנסיבות שונות, שהסתיימו בהסדר מותנה, ובכלל זה מקרים בנסיבות חמורות יותר כגון בעניינו של קורבן קטין וכאשר טיב הפגיעה חמור יותר. כן מופיעים 42 תיקים שעניינם עביר של מעשה פזיזות ורשלנות, לפי סעיף 338 לחוק, החמורה מהעבירה דנן הואיל ובצדה 3 שנות מאסר, שהסתיימו בהסדרים מותנים. עוד נטען ש-492 מקרים הנוגעים לעבירה של אי נקיטת אמצעי זהירות בהחזקת חיה וגרימת חבלות הסתיימו אף הם בהסדרים מותנים. לבסוף הצביע ב"כ הנאשם על 24 מקרים הנוגעים לעבירה של השגחה ברשלנות, לפי סעיף 361 לחוק, שהסתיימו אף הם בהסדרים מותנים.

ב"כ הנאשם טען כי משפנה למאשימה בעניין זה, נענה בכך שהאירוע אינו מתאים להסדר מותנה בשל רף רשלנות שאינו נמוך, ואין לגזור גזירה שווה מהמקרים עליהם הצביע לעניין דנן, כל זאת מבלי שבחנה את נסיבות הנאשם ונסיבות נוספות דוגמת חלוף הזמן ושיהוי בהגשת כתב האישום.

עוד טען ב"כ הנאשם כי המאשימה נקטה באכיפה בדרנית עת העדיפה להעמיד את הנאשם לדין, בעוד שהתיק נסגר נגד בעלי תפקידים נוספים במפעל.

לאור האמור, התבקש בית המשפט לבטל את כתב האישום בעניינו של הנאשם מטעמים של הגנה מן הצדק.

4. לטענת המאשימה, הפסיקה קובעת כי ההחלטה אם לערוך הסדר מותנה, אם לאו, מסורה בידיה של התביעה, ובידיה אף שיקול דעת רחב בו יתערב בית המשפט רק במקרים חריגים, כך שכל עוד ההחלטה מצויה במתחם הסבירות ואינה נגועה בפגם קיצוני, בית המשפט לא יחליף שיקול דעתו בשיקול דעת התביעה.

בנסיבות אלה מילאה המאשימה את חובתה ובחנה הפניית התיק להליך של הסדר מותנה, ואולם נוכח נסיבות ביצוע העבירה ורף הרשלנות המיוחס לנאשם, החליטה שלא ניתן להסתפק בהליך של הסדר מותנה והגישה את כתב האישום.

נטען שהחלטת המאשימה אף עומדת בהלימה להנחיית פרקליט המדינה מספר 2.37 בעניין הבניית מדיניות התביעה בהעמדה לדין בעבירות של גרימת מוות ברשלנות וגרימת חבלה ברשלנות. בנסיבות אלה, מרבית הפרמטרים המפורטים בהנחיה מצביעים על רף רשלנות שאינו נמוך כלל ועיקר, ובכלל זה - הנאשם יכול היה לצפות את הפגיעה מקום בו נהג במלגזה כששדה הראייה שלו חסום לפניו והמשיך בנסיעה למרות שראה את המתלונן בקרבת מקום; הנאשם היה מודע לטיב הנסיבות ולסיכון שיצר בכך שידע שהנהלים אינם מתירים נסיעה כששדה הראייה חסום וכי היה עליו לנסוע אחורנית ולמרות זאת נסע לפניו מכיוון שנסיעה לאחור היא "איטית"; הנאשם עבד על מלגזה כחלק מעבודתו, היה בעל ידע מקצועי ועבר ריענון נהלים. בנוסף, מדובר בהתנהלות שגרתית במהלך כל יום עבודה ולכן יש להציב רף זהירות גבוה על מנת למנוע סכנה, כשפוטנציאל הנזק במלגזה הוא גדול. זאת ועוד, על פי ההנחיה יש להחיל את הנורמה הפלילית ביתר קפדנות מקום בו מדובר ברשלנות במעשה, ולא במחדל, כשהנאשם הוא הגורם הישיר לתוצאה. שיקול משמעותי נוסף הוא הנזק החמור שנגרם למתלונן בסופו של יום.

בכל הנוגע לטענה של אכיפה בררנית נטען כי התיקים אליהם הפנה ב"כ הנאשם אינם בעלי נסיבות דומות לעניינו, הואיל וב-16 מקרים מדובר ברשלנות באתרי בנייה, הנוגעים לעבודה בגובה כאשר מנהלי העבודה אחראיים על הבטיחות באתרים אלה, והדבר שונה מאדם שביצע את המעשה בעצמו, דוגמת הנאשם. לעניין זה גם נטען כי בנסיבות קלות יותר מהמקרה דנן הוגשו כתבי אישום בגין חבלה ברשלנות באתרי בניה. באשר למקרים של מעשה פזיזות ורשלנות, השגחה ברשלנות וכיוצא באלה, המקרים אינם דומים למקרה דנן ולא ניתן ללמוד מהם גזירה שווה.

עוד נטען כי מרבית התיקים אליהם הפנה ב"כ הנאשם הם מהשנים 2013-2017, לפני שהנחיית פרקליט המדינה בנוגע להעמדה לדין בעבירות רשלנות נכנסה לתוקף, כשממילא אין בקיומם של תיקים בודדים שנסגרו בהסגר מותנה בגין נסיבות דומות כדי לחייב את המאשימה לנהוג כך גם במקרה דנן.

זאת ועוד טענה בדבר אכיפה בררנית באי הגשת כתבי אישום נגד מעורבים אחרים, הממונה על הבטיחות ומנהל העבודה של החברה, אף היא לא הוכחה על ידי ההגנה. על הנאשם להוכיח באמצעות תשתית עובדתית מבוססת כי המאשימה פעלה כך על בסיס שיקולים פסולים. בעניינם של מעורבים אלה לא נמצאה תשתית ראייתית ומשפטית לצורך העמדתם לדין, וזאת בניגוד לנאשם אשר נהג במלגזה.

לבסוף נטען כי בכל הנוגע לטענות בדבר שיהיו בהגשת כתב האישום וחלוף הזמן, הרי שהמאשימה לא חרגה מסד הזמנים הקבוע בנהלים ובהנחיות ואלה טענות שניתן להתחשב בהן במסגרת גזר הדין.

לאור האמור, התבקש בית המשפט לדחות את הבקשה.

דין והכרעה

הרקע הנורמטיבי

5. המחוקק התווה תנאי סף שבהתקיימותם נתון לתביעה שיקול דעת לערוך הסדר מותנה עם נאשם, מקום בו מכלול הנסיבות, בחינת הבסיס הראייתי, כמו גם בחינת האינטרס הציבורי מטים את הכף לעבר עריכת הסדר מותנה,

כאמור. וכך קבע המחוקק בסעיף 67א(ג)-(ד) לחוק סדר הדין הפלילי -

"67א. (ב) ראה תובע כי קיימות ראיות מספיקות לאישום בעבירה, רשאי הוא, על אף האמור בסעיף 62(א), שלא להעמיד חשוד לדין, ולהציע לו הסדר (בסימן זה - הסדר), אם ראה כי נסיבות העניין בכללותן מתאימות לאי-העמדה לדין נוכח עריכת ההסדר ומילוי תנאיו.

(ג) לא יערך הסדר אלא בעבירה מסוג חטא או עוון, או בעבירה מסוג פשע המנויה בתוספת השישית, שאינה אחת מאלה:

- (1) עבירה המנויה בסעיף 240 לחוק זה;**
 - (2) עבירה שהיסוד העובדתי בה מהווה הפרה שבשלה ניתן להטיל עיצום כספי לפי חיקוק או עבירה עם יסוד עובדתי דומה למעשה המהווה הפרה כאמור;**
 - (3) עבירה שניתן להטיל בשלה כופר כסף.**
- (ד) תובע רשאי לסגור תיק בהסדר בהתקיים שני אלה:**

- (1) העונש המתאים לחשוד, לדעת התובע, לפי הוראות סימן א' 1 לפרק ו' לחוק העונשין, אינו כולל מאסר בפועל;**
- (2) אין פרט רישום כהגדרתו בסעיף 2 לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981 (בסימן זה - חוק המרשם הפלילי), שנרשם בעניינו של החשוד, בחמש השנים שלפני ביצוע העבירה נושא ההסדר, לרבות הסדר שנערך בעבר, ואין חקירות או משפטים פליליים תלויים ועומדים בעניינו במשטרה או באותה רשות, לפי העניין, שאינם חלק מההסדר."**

ייאמר כבר כעת כי בהתאם לסיפית כתב האישום הודיעה המאשימה על אפשרות שתבקש עונש מאסר בפועל בתיק זה, אם יורשע הנאשם, ועל כן ספק אם הנאשם נכנס בגדרם של תנאי הסף.

6. הפסיקה חזרה וקבעה כי על פי רוב יטה בית המשפט שלא להתערב בהחלטה שקיבל תובע להעמיד אדם לדין בהתאם לסעיף 62(א) לחוק סדר הדין הפלילי בשל חזקת התקינות. בית המשפט אינו מחליף את שיקול דעתה של התביעה בשיקול דעתו, כי אם בוחן את סבירות ההחלטה ומתערב רק במקרים חריגים בהם מדובר במשגה מהותי או בחוסר סבירות קיצוני (בג"ץ 5699/07 **פלוגית (א') נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד סב(3) 550, פסקה 37; בג"ץ 7195/08 **אבו רחמה נ' הפרקליט הצבאי**, פ"ד סג(2) 325; ע"פ (מחוזי ת"א) 42054-08-13 **מדינת ישראל נ' קסטיאל** (2.10.13); ע"פ (מחוזי ת"א) 15757-04-11 **מדינת ישראל נ' גרוינוולד** (18.6.12); ת"פ (שלום כ"ס) 33235-06-14 **פיין נ' מדינת ישראל** (20.9.15)).

גם לענייננו, בחינת ההחלטה להעמיד את הנאשם לדין ולא לסגור את התיק בהסדר מותנה חוסה תחת אותה ביקורת מצומצמת, נוכח העובדה שמדובר בשיקול דעת כללי אם להעמיד אדם לדין, אם לאו, תוך בחינת שאלת "העניין לציבור" (ת"פ (שלום קריות) 21857-06-14 **פרקליטות מחוז חיפה-פלילי נ' פדואל בן סימון** (7.9.15)).

7. בשנת 2013 פרסם היועץ המשפטי לממשלה את הנחיה מספר 4.3042 **"נוהל והנחיות להפעלת סימן א' 1**

בפרק ד' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 "הסדר מותנה", אשר עודכנה בשנת 2019, וקובעת את סוגי העבירות בהן ניתן לערוך הסדר מותנה, אופן יישום החוק, מטרותיו של ההסדר המותנה, תנאי הסף לעריכתו, רשימת תנאים שניתן לכלול בו ושיקולים מנחים לאופן הפעלת שיקול הדעת בהחלטה על הסדר.

בחנית הנחיית היועמ"ש המפרטת את שלבי העבודה לקראת עריכת הסדר מעלות כי אין על התביעה הכללית חובה לפנות לחשוד לקבלת נתונים או לניהול משא ומתן. הווה אומר שהחלטתה של התביעה עשויה להתקבל באופן חד צדדי, מבלי שתפנה אל החשוד, וזאת לאחר שקילת מכלול הנתונים הרלוונטיים (פרק ז' בהנחיית היועמ"ש).

בחנית הקריטריונים המופיעים בהנחיית היועמ"ש (פרק ג') מעלה כי אלה **נשקלו** בעניינו של הנאשם, ונמצא כי אינם מטים את הכף, מבחינת האינטרס הציבורי, לסגירת התיק בהסדר מותנה.

הגם שעסקינן בנאשם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי מהשנים האחרונות, ובעבירה שבוצעה באופן ספונטני וחד פעמי, הרי שמדובר בנאשם **שביצע בעצמו** את המעשה הרשלני, מעשה שנוגע לליבת תחום **מקצועו, עליו הוא אמון מזה שנים במפעל**, כמו גם העובדה כי **תוצאות העבירה הינן חמורות**, שעה שלמתלונן נגרם נזק פיזי הכולל שבר ברגלו והביא לאשפוזו במשך כשבועיים בבית החולים.

8. לצד הנחיית היועמ"ש, שהיא בבחינת **הנחייה כללית** באשר לעריכת הסדרים מותנים, יש לקרוא את הנחיית פרקליט המדינה מספר 2.37, שהינה **ספציפית** לעבירה מסוג חבלה רשלנית המיוחסת לנאשם, ושעניינה **"מדיניות התביעה בהחלטה על העמדה לדין בגין עבירות של גרימת מוות וגרימת חבלה ברשלנות"**, מיום 21.1.18.

הנחיית פרקליט המדינה מתווה את מדיניות התביעה הכללית בעריכת הסדרים בעבירות אלה (פרק ג'), ולפיה החלטה על העמדה לדין בעבירת רשלנות תתקבל בהתאם למספר שיקולים עיקריים.

מן הכלל אל הפרט

9. בענייננו, **משקל משמעותי** מעניקה הנחיית פרקליט המדינה לשאלה **האם היה על הנאשם לצפות את התוצאה של מעשיו**, וזאת לצד בחינת **מידת הסטייה מהתנהלות סבירה**.

בנסיבות התיק דנן יש לומר כי היה על הנאשם, לכאורה, לצפות את תוצאות מעשיו **במידה רבה**, וכי פעל בחריגה של ממש מהסביר של אדם בתפקידו. הנאשם, לכאורה, פעל **בניגוד לנהלי בטיחות** שנוגעים **באופן ישיר לתפקידו ומקצועו במפעל**, כנהג מלגזה, לפיהם מקום בו שדה הראייה שלו חסום, הרי שאין לנסוע עם המלגזה לפנים. לכך יש להוסיף את העובדה לפיה חרף הטענה שנפגע העבירה הלך במקום שאינו מיועד להולכי רגל בשטח המפעל, הרי שבד בבד נטען שהנאשם **הבחין בו** הולך בקרבתו, באופן שהיה עליו לנהוג בזהירות יתירה, **ולהבין כי ההסתברות, הסיכון והפוטנציאל לגרימת חבלה גבוהים יותר**.

זאת ועוד, מתוך גרסת הנאשם שהובאה בתגובת המאשימה לבקשה ניתן ללמוד **שקיימת אינדיקציה ברורה כי הנאשם היה מודע לנסיבות ולסיכון שיצרה נהיגתו לפנים במלגזה, מבלי שיכול היה לראות את הדרך, אך הוא בחר לפעול באופן זה מטעמים של נוחות**, באופן שיש בו כדי ללמד על הלך הנפש מצדו בעת האירוע.

מעבר לנסיבות ביצע העבירה, התרשמתי כי ברקע להחלטה על הגשת כתב אישום במקרה דנן עומד האינטרס הציבורי שבמניעת נהיגה רשלנית של כלי רכב מנועיים, ובכלל זה המלגזה דנן, וביתר שאת כאשר מדובר בהפרה של נהלי בטיחות בעבודה וכשמדובר בכלי עבודה הנדסיים מאסיביים.

נקבע בפסיקה, לא אחת, כי בכל הנוגע לשלומם ולבטחונם של הציבור - כאשר מדובר בתופעתה נרחבת של תאונות דרכים, בהן מעורב רכב מנועי - קיים **אינטרס מוגבר לאכיפה בשל האינטרס הציבורי** והעדפתו על פני נסיבות אישיות של נאשם (עפ"ת (מחוזי מרכז) 23981-11-11 **מדינת ישראל נ' יחיאל קרני** (29.1.12); עפ"ת (מחוזי חי') 26301-09-14 **מדינת ישראל נ' אסמרה טשלה** (19.11.14)).

באופן דומה, יישרה התביעה קו עם מגמה זו של התייחסות לתאונות הדרכים כ"מכת מדינה".

ראה, למשל, הנחיית פרקליט מדינה מספר 2.1 בעניין "**מדיניות התביעה בהעמדה לדין בעבירות של גרימת מוות בתאונות דרכים**", אשר בסעיף 15 שלה התייחסה לשיקול הציבורי שבהעמדה לדין במקרים של תאונות ברשלנות -

"ככלל, בתחום זה של תאונות דרכים קטלניות, וכן בתאונות דרכים שגרמו לפציעות ממשיות, גובר האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין על פני נסיבות ושיקולים אחרים. לפיכך, ככלל, יש להגיש כתב אישום בעבירה ההולמת את חומר הראיות, ואין מקום להימנע מהגשת כתב אישום או להסתפק בהגשת כתב אישום בעבירה קלה יותר מזו שהראיות מלמדות עליה".

יש לציין כי בפגיעות הנגרמות כתוצאה משימוש ברכב מנועי, לא אחת מדובר בנאשמים נורמטיביים נעדרי עבר פלילי אשר מעדו והתרשלו בהיסח דעת של רגע (רע"פ 2996/13 **טטיאנה נייאזוב נ' מדינת ישראל** (13.8.14), ואולם מאידך יש לשקול את האינטרס הציבורי שבמניעת סכנה ופוטנציאל לנזק קשה, עד כדי גרימת מוות, כתוצאה מפגיעת כלי רכב מנועיים בהולכי רגל, ובכלל זה מלגזה שהיא בבחינת כלי הנדסי מסוכן (עפ"ת (מרכז) 5101-12-15 **עאדל עיסאנ' מדינת ישראל** (7.8.16)).

בעניינו, למרבה המזל, הסתיים האירוע בחבלות גופניות שנגרמו לנפגע העבירה, ואולם אך כפסע היה בין כך לבין סיום האירוע באופן טרגי ובקיפוח חייו.

10. עיון במקרים אליהם הפנה ב"כ הנאשם, אשר פורסמו באתר משרד המשפטים, מלמד שלא ניתן להצביע על מקרה שנסיבותיו דומות למקרה שלפניי. הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם כוללת עבירות אחרות (כגון מעשה פיזות ורשלנות או השגחה ברשלנות על ילדים), ואף באשר לתיקים בהם נדונה עבירה הדומה לזו המיוחסת לנאשם שבפניי, הרי שלא ניתן לגזור גזירה שווה לנאשם שלפניי, שכן כל תיק ונסיבותיו המיוחדות, הן מבחינת נסיבות ביצוע העבירה והן מבחינת נסיבות האישיות של הנאשם. כך, למשל, בתיקים מסוימים ניתן פיצוי משמעותי במסגרת הליך אזרחי מקביל שהתנהל בין הצדדים; באחרים מדובר בפגיעה קלה; ברף רשלנות נמוך; וכיוצא בזה. עוד לא נמצא שום מקרה הדומה מבחינה עובדתית לעניינו, ואשר עוסק בנהיגה בכלי עבודה הנדסי באופן רשלני. לכך יש להוסיף את העובדה כי אכן כפי שטענה המאשימה, מרבית התיקים הם מהתקופה שלפני עדכון הנחיית פרקליט המדינה הנוגעת להתוויית מדיניות ההעמדה לדין בעבירה של חבלה ברשלנות.

לא בכדי בדברי ההסבר להצעת החוק המאשר עריכת הסדרים מותנים צוין כי אלו יערכו בהתאם לנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה, גם מקום בו נאשם עומד בתנאי סף. וכך קבע בית המשפט לענין זה בת"פ (טב') 34573-07-16 יוסף אל מוחמד נ' מדינת ישראל (14.5.17) -

"בדברי ההסבר להצעת החוק צוין מפורשות כי: 'השימוש בהסדר ייעשה בהתאם לנסיבות הקונקרטיות של תיק מסוים... אף שמטבע הדברים, הסדר זה נועד... לשמש בעיקר במקרים של עבירות קלות, או במקרים של נסיבות מקלות...'. המדובר אפוא בסמכות שבשיקול דעת, ולא בחובה המוטלת על התביעה בכל מקרה, ומכאן שאי היעדרות התביעה לקיום הסדר מותנה גם אם הנאשם עומד בתנאי הסף לכך, אינה יוצרת כשלעצמה עילה להתערבות בית המשפט בהחלטת התביעה".

יתרה מכך, בהנחיית היועמ"ש הובהר כי אין בהסמכת הרשות לערוך הסדר לסגירת תיק כדי לשלול מסמכותה להעמיד חשודים לדין באותן עבירות, כאשר נסיבות העניין מצדיקות זאת (סעיף ג'(11) להנחיה).

11. סופו של דבר, נוכח מידת הרשלנות, לכאורה, המיוחסת לנאשם בתיק זה, לצד הנזק שנגרם לנפגע העבירה, ולצד האינטרס הציבורי שבהטמעת סטנדרט זהירות ראוי ומניעת התנהגויות רשלניות הטומנות בחובן פוטנציאל נזק לציבור, לא שוכנעתי כי נפל פגם בהחלטת המאשימה שלא לסגור את התיק בהסדר מותנה.

12. טענות בדבר שיהיו בהגשת כתב האישום או חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה הן טענות שיש להעלות במסגרת הטיעונים לעונש, ואשר יש להתחשב בהן במסגרת גזר הדין, במידה ויורשע הנאשם, ואין בהן כדי להביא לביטולו של כתב האישום.

ובאשר לטענות בדבר אכיפה בררנית שבאי העמדה לדין של מעורבים אחרים, עמדה הפסיקה לא אחת על כך כי הדבר טעון הוכחה באמצעות הנחת תשתית עובדתית מבוססת (ע"פ 8204/14 מחמד זלום נ' מדינת ישראל (15.4.15)).

13. לאור האמור, החלטתי לדחות את הבקשה והנאשם ישיב לכתב האישום בישיבה הקרובה.

ניתנה היום, ב' אדר תשפ"א, 14 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.